

заповѣди, като добави, че всичката войска, която бѣше, отъ лѣво на рогата ми, вече отстъпва. Къмъ това време при мене довтаса съ единъ взводъ командира на 2 та рота штабсъ-капитанъ Гурский, койго сжщо не можешъ ми показа пжтя на отстъпва-его, само прибави, че когато той съ своя взводъ поискалъ да вжрви по улицата, която води за Нова Загора, то неприятеля, койго билъ вече заелъ града, срѣщналъ го съ гърмеже!

«Азъ узнахъ за положението на войската, която бѣше отъ лѣвата ми страна и въ сжщото време видѣхъ, че неприятелската цѣнь, скривайки колоннитѣ задъ себе си, по вече и повече обикаля дѣсното ми крило; въ два часа по пладнѣ рѣшихъ да оставя града и да отстъпж наедно съ взвода на Гурский по улицата, която се съеденява съ Казанлъжския пжтъ. Всичко това свършихъ съ добъръ рѣдъ, като се намирахъ подъ пагубнигѣ гърмежи, както на неприятеля, койго бѣше завзелъ нѣкой улички, тжй и отъ мѣстнитѣ турци, които гърмежа върху ни отъ прозорцитѣ, вратитѣ и покривитѣ. На излизане изъ града, азъ стигнахъ първата рота, която сжщо отстъпваше по Казанлъжския пжтъ. Като отстъпихъ въ самата тѣснина, азъ постжнихъ съ ротата подъ командата на полковника Депперадовича, койго и доведе всинца ни по тѣснината на нова позиция въ долината на Тунджа. Прѣзъ всичкото време на 19-ий юлий 3-та рота изгуби, макаръ и да бѣше въ най кригическо положение, твърдѣ малко хора, именно: двама войници убити, двама леко ранени, които не оставиха строя, и шестима изгубени до дѣто отстъпвахме. 20 юлий 1877 година. Командиръ на 3 та рота отъ 2-та дружина на Българското опълчение, штабсъ — капитанъ Волгинъ.»

Днесъ прѣстигна единъ отъ ординарцитѣ на Столѣтова, Лукашовъ дошълъ отъ Хаинъ-Бюи, прѣзъ Мжглишъ, въ Казанлъжъ. Пжтя отъ неприятеля свободенъ. Казватъ че Сюлюманъ, като разрушилъ Стара Загора, не преминалъ Средна-Гора, а отстъпилъ въ Бара Бунаръ.